Grace

Per EloiA el dg., 09/09/2007 - 09:00

Gracia

U2

-

All that you can’t leave behind

Lletra original

Grace. She takes the blameShe covers the shameRemoves the stainIt could be her nameGrace. It's a name for a girlIt's also a thought thatChanged the worldAnd when she walks on the streetYou can hear the stringsGrace finds goodnessIn everythingGrace. She's got the walkNot on a wrapper on chalkShe's got the time to talkShe travels outsideOf karma, karmaShe travels outsideOf karmaWhen she goes to workYou can hear the stringsGrace finds beautyIn everythingGrace. She carries a world on her hipsNo champagne flute for her lipsNo twirls or skipsBetween her fingertipsShe carries a pearlIn perfect conditionWhat once was hersWhat once was frictionWhat left a markNo longer stainsBecause grace makes beautyOut of ugly thingsGrace finds beautyIn everythingGrace finds goodnessIn everything

Lletra traduïda

Gracia, se lleva la culpa cubre la verguenza quita la mancha podría ser el nombre de ella. Gracia, es un nombre para mujer es tambien un pensamiento que cambió el mundo y cuando ella camina por la calle podes oir las cuerdas, Gracia encuentra bondad en todo. Gracia, tiene el camino no sobre una rampa o sobre tiza tiene tiempo para hablar viaja fuera del karma viaja fuera del karma cuando se pone a trabajar podes oir sus cuerdas Gracia encuentra bondad en todo Gracia, lleva al mundo en sus caderas no hay flauta de champagne para sus labios no hay vueltas o saltos entre la yema de sus dedos lleva una perla en perfecta condición Lo que una vez fue dolor lo que una vez fue fricción lo que dejó una marca no aguijonea más porque la Gracia saca de las cosas feas belleza.

No és res de l'altre món... però té Gràcia

Dóna'ns el teu "toc de gràcia" Jesús!, la gràcia que trobaves en els infants, la gràcia que veies en els leprosos i marginats, la gràcia de perdonar els enemics que no saben el que es fan, la gràcia del teu treball ocult a Natzaret fent de fuster, la gràcia de saber interpretar les escriptures, la gràcia per guarir als del teu voltant, gràcia per ser senzill i humils de cor, gràcia per capgirar els valors del món, gràcia per arribar a ser com el teu Pare estimat. *Així, doncs, per tot el que trobeu en Crist d'encoratjament, de consol en l'amor, de comunió en l'Esperit, d'afecte entranyable i compassiu, us demano que feu complet el meu goig: tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres.* ***Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist****: Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es féu semblant als homes. Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare. (Filip 2, 1-11)*

La gràcia de trobar a DÉU EN LES ESCOMBRARIES

(D'una carta de Fernando Gutiérrez als jesuïtes d'Andalusia) El passat dia 29 de setembre va tenir lloc a Asunción (Paraguai) l'Ordenació Sacerdotal de Fernando López Pérez, a la qual vaig tenir la joia de poder assistir. La cerimònia se celebrà a l'abocador municipal d'Asunción, al costat del barri on ell treballa i viu amb dos jesuïtes més... Les circumstàncies de l'ordenació, pel lloc i els assistents, foren molt emotives: al costat mateix de les immenses piles d'escombraries, en un escampat i envoltat d'aquells pobres que es busquen la vida gratant les escombraries que aboquen allà els camions que les porten des d'Asunción, s'havien trobat sis fetus humans com a resultat d'avortaments llançats a les escombraries, i un nen, encara amb vida, que havia acabat de néixer. Aquella pobra gent els havia recollit i el nen amb vida havia estat adoptat per un matrimoni. A l'acte penitencial sis nens petits portaven sis imatges d'angelets que representaven els fetus trobats a les escombraries i que havien estat enterrats amorosament a les cases del barri. També hi havia el matrimoni amb el nen adoptat als braços: es demanà perdó per aquests i tants pecats d'injustícies que estaven presents allà. La cerimònia tenia lloc davant d'un altar, que era una caixa cap per avall, recoberta d'un sac; al davant hi havia uns cartons, trets de les escombraries que feien de catifa. Sobre ells es va prostrar Fernando en el moment de les lletanies dels sants. Durant la cerimònia anava descalç, com aclaparat per la presència divina, manifestada en els seus pobres que l'envoltaven; portava creuada l'estola de diaca, feta d'un tros de sac. Després que Fernando fos presentat pel P. Provincial al bisbe, ho feren també diversos homes i dones del barri que, de forma espontània, demanaven que fos ordenat sacerdot pel testimoni de la seva vida dedicada a ells. El seu pare va donar també testimoni del seu fill, i demanà que fos ordenat. Msr. Piña l'imposa les mans i va dir la fórmula de l'ordenació. L'ambient va restar en silenci, només trencat pel soroll dels camions que passaven per llençar allà les escombraries. De cop i volta un fort aplaudiment corroborava tot allò que s'acabava de realitzar. Semblava que es palpés la presència de l'Esperit Sant. Quan es va acabar aquesta primera part, tots ens dirigírem a una barraca al centre del barri, per tal de prosseguir l'eucaristia. Concelebravem amb el bisbe i Fernando, i ells donaren la comunió al gran nombre de veïns que omplien aquell espai cobert i els voltants. La premsa d'Asunción publicà amplis reportatges de la cerimònia: Un jesuïta espanyol fou ordenat a Cateura amb una clara opció pels pobres; Ordenen un sacerdot a l'abocador municipal; Valoren l'exemple d'humilitat i de donació total als pobres; En una original cerimònia un jesuïta espanyol fou ordenat sacerdot a l'abocador municipal... A un d'aquests periodistes, va declarar Fernando al final de la cerimònia: Estic agraït al Senyor per permetre que l'abocador es converteixi en una gran catedral. Crec que això és un designi de Déu amb els seus pobres, perquè el Senyor sempre és present entre els més humils i necessitats. Els pobres foren els qui m'ajudaren a descobrir la meva vocació, el meu sacerdoci, i a ells els dec aquesta gràcia de Déu. Em sento un de més en aquesta comunitat. Els meus pares em recolzaren, com també als altres dos germans que són també sacerdots. I després que el periodista digués que Fernando era llicenciat en física nuclear a Espanya, ell va afegir: Vaig deixar això de banda perquè vaig sentir una crida molt millor, una opció molt millor....Quaderns de Cristianisme i Justícia,nº 81: *"Creure des de la nit fosca II"*www.fespinal.com